

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΖΩΗ

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ

Εἰς τὰς τοπικὰς ἐφημερίδας—αἱ ὁποῖαι, διότι ἔχουν μεταξὺ των «προσωπικά», μᾶς ἐσυνήθισαν νὰ τὰς βλέπομεν διαφωνούσας καὶ ἀντιμαχομένας πάντοτε, καὶ εἰς τὰ πλεον ἀπλούστερα ζητήματα—ἀνεφύη τὰς τελευταίας ἡμέρας σφοδρὰ ὀπωσδήποτε ἀντιγνωμία, ἐπάνω εἰς ἓνα θέμα, πρᾶγματι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον· Συζητεῖται, δηλαδὴ, κατὰ πόσον ἡ πρωτεύουσα τῆς Ὀλυμπίας, συγκρινομένη μὲ τὸ παρελθόν, ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας καμμίαν βελτίωσιν εἰς τὰς διαφόρους ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς της, ἢ, ἀπ' ἐναντίας, μήπως ὀπισθοδρομεῖ καὶ βαίνει πρὸς τὸ χειρότερον. Ὅπως ἦτο ἐπόμενον, ἐκ μέρους τῶν δύο Ὀλυμπιάδων ἀνεπτύχθησαν ἐντελῶς διαφορετικαὶ ἀπόψεις. Ἡ μὲν μία ἠθέλησε τὴν Ἀνδρίστειναν ἐτοιμοθάνατον, φερομένην ὀλοταχῶς πρὸς τὴν ὀριστικὴν καὶ τελείαν κατάρρευσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόνον ὁ γενικὸς συναγερμὸς τῶν ἀπανταχοῦ ἐγκατεσπαρμένων Ἀνδριτσάνων δύναται νὰ τὴν σώσῃ. Ἀντιθέτως, ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν, τὴν ἔχουσιν ἐγκαταστήσει τὸ στρατηγεῖον της κοντὰ εἰς τὸν «Μεγάλον Πλάτανον» ἐξεπέμφθησαν ὕμνοι καὶ παιᾶνες διὰ τὴν ἐξέλιξιν ποῦ ἐσημείωσεν αὕτη κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν.

Βεβαίως ἐκεῖνοι ποῦ διαμένουν εἰς τὴν ἱστορικὴν πρωτεύουσαν τῆς Ὀλυμπίας, ἢ τὴν ἐπισκέπτονται· ἔστω καὶ κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα, γνωρίζουν ποῦ εὐρίσκεται ἡ ἀλήθεια καὶ δὲν περιμένουν νὰ φωτισθοῦν ἀπὸ τὰς ἀντεγκλήσεις τῶν δύο ἐφημερίδων. Ὑπάρχει ὁμως καὶ ὀλόκληρος κόσμος ἀναριθμῆτων ἄλλων συνδεδεμένων ἀπὸ ἓνα οἶον—δήποτε λόγον ψυχικῶς μὲ τὴν ὠραίαν κωμόπολιν, κόσμος ποῦ εἶναι φυσικὸν νὰ χαίρεται καὶ νὰ συγκινηθῆται ὅταν μανθάνῃ κάτι καλὸν δι' αὐτὴν, καὶ νὰ αἰσθάνεται θλίψιν, πόνον καὶ ἀπογοήτευσιν ὁσάκις ἀκούει δυσάρεστον. Εἶναι ὁ κόσμος ποῦ διατηρεῖ μέσα του διαρκῶς ἄσβεστη

τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν γενέτειράν του, τὴν ἀσύγκριτη καὶ ἰδεώδη ἐκείνη ἀγάπη ποὺ κατασκευάζεται μόνο μὲ τὸ ἄφθαστο αἶσθημα τῆς νοσταλγίας καὶ τῶν παιδικῶν ἀναμνήσεων. Εἶναι ἀκόμη ὁ κόσμος ποὺ ἐπέρασεν ἐκεῖ τὰ νεανικά του χρόνια, ποὺ ἐφοίτησεν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς καὶ ἀπέκτησεν εἰς αὐτὰ τὰ πρῶτα πνευματικὰ θεμέλια, με τὰ ὁποῖα κατόπιν κατώρθωσε νὰ σταδιοδρομήσῃ. Ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος, μὲ δύο λόγια, αἰσθάνεται δίψα καὶ λαχτάρει διὰ καθὲ τί ποὺ μυρίζει Ἀεδριτσαίνικη ἀτμόσφαιρα. Αἱ, τοῦλάχιστον ἀπέναντι ὄλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων διαπράττει κανεὶς ἔγκλημα, ὅταν, κακοποιῶν δι' οἷονδῆποτε λόγον τὴν ἀλήθειαν, τοὺς παρουσιάζει τὴν κατάστασιν τοῦ τόπου τραγικὴν. Ἀτυχῶς ἢ ἔλλειψις ἐπαρκοῦς χώρου μ' ἐμποδίζει νὰ περιγράψω ἀναλυτικῶς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα ποὺ ἀποδεικνύουν κατὰ τρόπον ἀπολύτως ἐξώφθαλμον τὴν πρόοδον ποὺ ἔλαβεν ἡ Ἀνδρίτσαινα ἐντὸς τῆς τελευταίας δεκαετίας. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι οὔτε ὁ πληθυσμὸς τῆς ἐπηύξησεν, οὔτε τὸ ἐμπόριόν τῆς προήχθη σημαντικά, ὅπως συνέβη μὲ ὠρισμένα κέντρα τῆς πεδινῆς Ὀλυμπίας καὶ ἰδίως μὲ τὴν Κρέσταινα. Ἀλλὰ ἐπὶ τῶν δύο τούτων πλευρῶν δὲν ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ περιμένῃ περισσότερα πράγματα, καθόσον ἡ πρωτεύουσα τῆς Ὀλυμπίας πάσχει ἀπὸ στενότητα οἰκονομικῶν πόρων, τοῦτέστιν δὲν διαθέτει τὰ βοηθήματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα, ὡς γνωστόν, ρυθμίζουν τὴν ἔκτασιν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου καθὲ πόλεως.

Οἱ δύο κυριώτεροι παράγοντες ποὺ μετέβαλον εἰς ἀφάνιστον βαθμὸν τὴν ὄψιν τῆς Ἀνδριτσαίνης εἶνε ὁ ἠλεκτροφωτισμὸς καὶ τὰ ξενοδοχεῖα τῆς. Πρὸ παντὸς τὰ δεύτερα ἀποτελοῦν τὸ ἐπισημότερον δείγμα τοῦ λεπτοῦ πολιτισμοῦ τῆς εἰς τὰ ὄμματα παντὸς ξένου. Δι' ἐμὲ — ἀνεξαρτήτως ἂν ἔχη τοῦτο ἄμεσον σχέσιν μὲ τὸ θέμα μας — τὸ μεγαλύτερον κεφάλαιον ποὺ παρουσιάζει σήμερον ἡ Ἀνδρίτσαινα εἶνε ἡ γόνιμος ἐργασία, ἡ συντελουμένη εἰς τὸ Γυμνάσιόν τῆς, τὸ ὁποῖον, γνωστοὶ ἀξιέπαινοι ἐκπαιδευτικοὶ του, κατώρθωσαν νὰ τὸ ἀνυψώσουν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν ἐλαχίστων καλῶν Ἑλληνικῶν Ἐκπαιδευτηρίων.

Τὸ ἄριστον καὶ ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδός του μαθητικὸν περιοδικόν, ποὺ ἐκδίδεται ἀπὸ μαθητὰς, μὲ πνευματικοὺς συνεργάτας τοὺς ἰδίους, ἀποτελεῖ τὴν πλέον ἀδιάσειστον ἀπόδειξιν τῆς μεγάλης αὐτῆς πραγματικότητος. Ἐπ' αὐτοῦ ὅμως καὶ γενικώτερον ἐπὶ τοῦ ὄλου θέματος, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπησχόλησε εἰς τὸ περιωρισμένον τοῦτο σημεῖωμά μας, πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν προσεχῶς.

Α. Θ. Π.